

Arrest

nr. 57 640 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 22 januari 2011 geïnterpelleerd door de diensten van de Federale Politie omwille van een gebrek aan documenten.

1.2. Diezelfde dag diende verzoeker aan de grens een asielaanvraag in (bijlage 25) en nam de met grenscontrole belaste overheid een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 11 februari 2011 per fax in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Rusaifa, van Palestijnse origine te zijn en de Jordaanse nationaliteit te bezitten. U en uw familie zijn geregistreerd bij het UNRWA. U hebt een opleiding tot kok genoten. Sedert januari 2007 werkt u als ober in een hotel in Mekka (Saoudi-Arabië).

Einde 2006-begin 2007 leerde u uw toekomstige echtgenote A.(...) kennen via het chatten. Ze was opgegroeid in een extremistische familie en zat 'gevangen' in een ongelukkig huwelijk en had er nood aan haar hart bij iemand te kunnen luchten. Jullie konden mekaar in het geheim sporadisch ontmoeten bij een vroegere buurvrouw van A.(...), U.(...) H.(...). Deze vrouw genoot het vertrouwen van Amals familie waardoor ze haar zo nu en dan een bezoek mocht brengen. In april 2008 werd A.(...) gescheiden van haar echtgenoot. Op een dag in juni 2008 vond A.(...) familie haar telefoon net op het moment dat u haar belde. Haar broer die oppakte was razend en begon u te beledigen. U slaagde er niet in hem te kalmeren. A.(...) werd mishandeld door haar familie en toen u een aantal dagen via uw familie haar hand vroeg, werd uw familie beledigd en de deur gewezen. Na uw terugkeer uit Saoudi-Arabië ging u zelf, in het gezelschap van uw vader, haar hand vragen maar u werd geslagen en uitgemaakt voor rokkenjager. Er werd u meegedeeld dat A.(...) was voorbestemd om met een kozijn te huwen. Daarna werd er nog een aantal keer gepoogd haar hand te vragen, doch telkens tevergeefs. Ook de meest vooraanstaande persoon uit uw familie had geen succes met zijn bemiddelingspoging. Haar vader stelde duidelijk dat hij nog liever A.(...) zou doden dan haar aan u te geven. Op 4 oktober 2009 trad u in het geheim met A.(...) in het huwelijk. Dit huwelijk werd door een sheikh voltrokken in het huis van U.(...) H.(...) en in het bijzijn van twee van uw vrienden die als getuigen optraden. Uit schrik om door haar familie gedood te worden hielden jullie dit huwelijk angstvallig geheim. Gezien u niet over de nodige diploma's en het nodige geld beschikte kon u A.(...) niet meenemen naar Saoudi-Arabië en konden jullie mekaar enkel bij U.(...) H.(...) ontmoeten op de momenten dat u in Jordanië was. Toen uw echtgenote in december 2010 ontdekte dat ze zwanger was, probeerde u nog eenmaal tevergeefs haar hand te vragen. Na deze mislukte poging lichtte u uw familie in over het feit dat u al gehuwd was en jullie een kind verwachten. Uw vader hielp u met het contacteren van een passeur en betaalde ook jullie reis. Op 21 januari 2010 verlieten jullie Jordanië via de luchthaven van Amman met jullie eigen paspoorten. Voor jullie daadwerkelijk vertrokken belde uw echtgenote nog met haar moeder en bracht ook zij haar op de hoogte van het huwelijk en de zwangerschap, waarop haar moeder ermee dreigde haar de keel over te snijden. Jullie vlogen naar Caïro en daar ontmoetten jullie H.(...), de passeur, die voor de nodige visa en het verdere verloop van de reis zorgde. Via Istanbul vlogen jullie verder naar Brussel. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie op 22 januari 2011 aangehouden in de transitzone, waarna u diezelfde dag nog asiel aanvraagde. Sinds uw verblijf alhier hebt u van uw vader vernomen dat gemaskerde mannen in opdracht van A.(...)s vader uw familie hebben aangevallen en geprobeerd hebben jullie huis in brand te steken. Uw vader zou geen klacht neergelegd hebben uit angst dat een dergelijke stap de situatie nog erger zou maken.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven zoals aangehaald door uw echtgenote baseert. Gezien er in hoofde van uw echtgenote door het cgvs een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen wordt er in uw hoofde dezelfde beslissing genomen. We verwijzen hierbij naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenote.

Zo stelt u als enig meisje met drie broers in een extremistische familie te zijn opgegroeid. U gevraagd welke implicaties dit voor u had, stelt u dat u niet naar buiten mocht, u mocht zelfs uw vriendinnen niet bezoeken. Uw vriendinnen zouden hierdoor zelfs geen moeite hebben gedaan de vriendschap te onderhouden en u geeft aan dat u totaal geen sociaal leven had. U zou zelfs niet door het raam hebben mogen kijken. Gezien dit door u geschetst familiaal kader wekt het dan ook de nodige verbazing dat u van 1998 tot 2001 mocht studeren aan de faculteit van Al-Andalous om uw diploma als lerares te behalen (cgvs pp.1b-2b). U vergoelijkt zulks door te stellen dat u heel wat moeite had moeten doen om uw studies te kunnen beëindigen en u eigenlijk journaliste of advocate had willen worden, maar dat dit niet door uw vader werd toegelaten omdat het hier gemengde faculteiten betrof (cgvs p.2b). Daarenboven geeft u aan van uw vader na het beëindigen van uw studies niet te hebben mogen werken (cgvs p.2). Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen, temeer u dan tegelijkertijd aangeeft dat u, alhoewel u vaak door uw vader of broer naar de faculteit werd gebracht, u soms ook wel alleen mocht gaan waardoor u toch de gelegenheid had aan de praat te geraken met personen van het andere geslacht (cgvs p.2b). Gezien bovenstaande observaties kan het totaal niet overtuigen dat u, als enig meisje in een gezin van alleen maar jongens, van uw vader toestemming zou hebben gekregen

hogere studies te volgen indien zij zich werkelijk dusdanig extreem opstelden ten aanzien van u. Zulks ondermijnt toch uw bewering in een extremistisch gezin te zijn opgegroeid.

Verder stelt u in 2001 aan een zekere M.(...) Q.(...) te zijn uitgehuwelijkt. U geeft aan eigenlijk niet over dit huwelijk te willen praten daar dit geen uitstaans heeft met de door u aangehaalde asielmotieven (cgvs. p.4). Dient echter opgemerkt dat u zelf aangeeft dat het feit dat u zo ongelukkig was in dit huwelijk, nu net de aanzet was om te beginnen chatten met Y.(...) (cgvs p.4). Verder bent u niet bij machte enig document neer te leggen ter staving van dit huwelijk. U hiernaar gepeild geeft u aan de huwelijksakte te hebben verscheurd toen de scheiding in april 2008 werd uitgesproken. U dan gevraagd of u op zijn minst de scheidingsakte kunt neerleggen, stelt u dat die zich bij uw familie, met wie u in onmin leeft, bevindt (cgvs p.4). U kunt met andere woorden op geen enkele manier uw eerste huwelijk, dat wel degelijk verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven, noch uw scheiding staven.

U stelt dat toen uw familie in juni 2008 erachter was gekomen dat u er telefonische contacten op nahield met Y.(...) u door uw broer geslagen werd en uw andere broer u probeerde u in brand te steken. Uw vader zou uw haren hebben afgeknipt (cgvs p.6b). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat uw familie ten zeerste aanstoot had genomen aan 'uw gedrag' omdat u de familie te schande had gemaakt. U geeft daarenboven zelf aan door 'hen' te zijn vernederd, te zijn beledigd en ervan te zijn beschuldigd een schandaal te zullen veroorzaken (cgvs p.8). Gezien deze door u geschetste gang van zaken is het dan ook opmerkelijk dat uw familie daarop, toen Y.(...) in juni 2008 via zijn familie uw hand vroeg, dit aanzoek afwees omdat ze niet accepteerden dat hij u 'liefdesberichten' had gestuurd, ze wilden dat u met een practiserend moslim zou huwen en ze u eigenlijk aan iemand van de familie wensten uit te huwelijken (cgvs pp.7-7b, 8b). Dit zouden de redenen geweest zijn waarom talloze keren geweigerd werd het huwelijksaanzoek te aanvaarden. Ook met deze verklaringen van uwentwege kan geen genoegen worden genomen. Vooreerst kan er, gezien het door u geschetste milieu waarin u bent opgegroeid, van uitgegaan worden dat u als gescheiden vrouw, ook al zou uw familie met een scheiding hebben ingestemd, nu niet bepaald op het mededogen van uw familie kon rekenen. Komt daar nog bij dat u betrappt werd op het onderhouden van amoureuze contacten met een persoon met wie u geen 'legitieme' band had. In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat uw familie niet de kans zou hebben aangegrepen in te stemmen met het huwelijksaanzoek van Y.(...) en diens familie teneinde uw 'oneerbaar gedrag' recht te zetten en jullie relatie te officialiseren. Uw vergoelijking dat Y.(...) uit een familie kwam die niet extremistisch genoeg was kan evenmin overtuigen daar u aangeeft dat uw eerste echtgenoot wel degelijk uit een extremistische familie stamde maar u desondanks bedroog met andere vrouwen en u mishandelde, gegevens die erkend werden door uw familie die omwille van deze redenen met een scheiding akkoord ging (cgvs pp.4, 14). Er kan toch van worden uitgegaan dat uw familie intussen wel geweten moet hebben dat een 'extremistische familie' geen garantie bood op een echtgenoot die voldeed aan hun maatstaven.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde motieven wordt onderstreept door uw verklaring dat uw familie, alhoewel er over verschillende kandidaten werd gesproken, blijkbaar niet de moeite nam om u ook daadwerkelijk uit te huwelijken. U hiernaar gepeild, stelt u dat er effectief personen zich kwamen aanbieden, maar u ze telkenmale weigerde. U gevraagd of uw familie een dergelijke houding accepteerde, stelt u 'als ze zin hadden' en dat dit niet was omdat u niet wilde, doch omdat ze de huwelijkskandidaat zelf niet zagen zitten. U erop gewezen dat ook dit niet kan overtuigen en dat er in deze periode toch wel een geschikte kandidaat moet zijn opgedoken, ontkent u dit (cgvs pp.7b, 8b). Ook uw echtgenoot kon, toen hij geconfronteerd werd met het gegeven dat een dergelijke houding van uw familie totaal niet aannemelijk is, niet overtuigen temeer hij zelf stelde dat een gescheiden vrouw moeilijk 'aan een man geraakt' (cgvs echtgenoot p.8). Precies daarom is het niet aannemelijk dat uw familie de gelegenheden niet te baat nam om uw effectief uit te huwelijken, maar integendeel, huwelijkskandidaat na huwelijkskandidaat afwees. Uw echtgenoot kwam niet verder dan te stellen dat uw familie soms zou gezegd hebben dat u bestemd was voor een kozijn en soms zou gezegd hebben dat u bestemd was voor een practiserend moslim. Erop gewezen dat deze uitleg niet volstaat, kon hij slechts stellen dat 'jullie (hierbij verwijzend naar de ambtenaar van het cgvs) zo praten en een open dialoog voeren', wat andermaal geen bevredigend antwoord is (cgvs echtgenoot p.8b). Mocht er enig geloof aan de door u beweerde gang van zaken kunnen worden gehecht, is het niet meer dan logisch dat uw familie haar wil zou hebben doorgedreven en in deze periode wel degelijk een 'geschikte kandidaat' zou hebben gevonden en u zou hebben uitgehuwelijkt, met of tegen uw zin.

Verder is het toch ook wel merkwaardig dat noch u, noch uw echtgenoot de sheikh die het 'geheime huwelijk' zou hebben voltrokken bij naam kennen (cgvs p.3; cgvs echtgenoot p.4). Ook het antwoord op de vraag naar de naam van het 'vooraanstaande familielid' van Youssef die zou hebben geprobeerd de rol van bemiddelaar op zich te nemen moet u schuldig blijven (cgvs p.9). Gezien al deze personen een toch niet onaanzienlijke rol in uw asielspel spelen, is het opmerkelijk dat u hen niet bij naam kan noemen. In dit kader dient nog opgemerkt dat uw echtgenoot, gevraagd naar het telefoonnummer van Umm Haidar, stelde dit niet van buiten te kennen (cgvs echtgenoot p.9). Ook dit

wekt verbazing daar er uit jullie beider verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat jullie alles via haar regelden en informatie uitwisselden en zeker uw echtgenoot talloze keren telefonisch contact met haar gehad heeft (cgvs echtgenoot p.9).

Een laatste gegeven dat verbazing wekt is uw verklaring van op de luchthaven van Amman, net voor uw vertrek, uw moeder te hebben opgebeld met de mededeling dat u intussen met Youssef gehuwd was en zijn kind droeg. U stelt dit te hebben gedaan omdat ze anders zou denken dat u ontvoerd of gedood was (cgvs p.11b). Uw echtgenoot naar de reden van dit gesprek gevraagd stelt dat jullie wilden dat 'ze' wisten waarom jullie vertrokken waren en het 'hun' schuld was (cgvs echtgenoot p.7b). Gezien de manier waarop u beweert door uw familie te zijn mishandeld kan ook deze reactie van jullie totaal niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat jullie, gezien u uw familie vreest, er alles aan zouden doen om te verhinderen dat er ook maar enige informatie aangaande jullie situatie zou bekend geraken, inclusief jullie vertrek naar het buitenland.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering na uw vertrek uit Jordanië van uw vader te hebben vernomen dat uw familie door gemaskerde mannen, in opdracht van A.(...)s vader, werd aangevallen en er getracht werd uw huis in brand te steken (cgvs p.5b).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u u twee document van het UNRWA, uw paspoort en twee documenten ter staving van uw studies neer. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, reisweg en opleiding, gegevens die hier niet worden betwist. Na het gehoor door het cgvs liet u nog een fax-kopie van jullie huwelijksakte toekomen. Het feit op zich dat jullie gehuwd zijn wordt door het CGVS niet betwist, doch aan de omstandigheden waarin dit huwelijk zou zijn voltrokken kan er gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, A.S.A.A.M. Hij roept, behoudens de mededeling dat hij via zijn vader had vernomen dat zijn familie in opdracht van de vader van zijn echtgenote door gemaskerde mannen werd aangevallen en getracht werd zijn huis in brand te steken, geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 639 van 9 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.S.A.A.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster geeft de vluchtelingendefinitie weer en legt uit dat deze uit een subjectief en een objectief element bestaat. Verzoekster wijst erop dat zij haar land heeft verlaten omdat zij vreesde dat haar familie haar zou doden om de eer van de familie te herstellen waarbij ze het bewijs van haar geheim huwelijk neerlegt en haar zwangerschap niet wordt betwist. Verzoekster geeft aan dat haar echtgenoot en zijzelf door haar familie werden beledigd en geslagen toen deze op de hoogte geraakte van hun relatie waarna zij met de dood werd bedreigd. Verzoekster vreesde dat haar zwangerschap de woede van de familie zou opwekken omdat zij in het geheim gehuwd zijn en hun huwelijk niet werd erkend door de familie waardoor het buitenechtelijk kind de schande van de familie zou veroorzaken. Volgens verzoekster kregen zij hiervan de bevestiging doordat verzoekster naar haar familie belde in een laatste poging om hen te overtuigen haar man en toekomstig kind te aanvaarden, maar dat de moeder razend werd en dreigde haar te kelen. Uit vrees om gedood te worden verlieten zij alle drie het land. Verzoekster wijst op de algemene situatie van bloedwraak in Jordanië en citeert uit een rapport van de 'Commission de l'immigration en du statut de réfugié au Canada' waaruit zou blijken dat koppels die de toestemming en de erkenning van de familie niet krijgen, Jordanië verlaten uit vrees voor wraak. Verzoekster oppert dat talrijke persartikels en rapporten bevestigen dat eerwraak een gewoonte is en voegt deze stukken toe aan haar verzoekschrift.

Daarenboven worden vrouwen die het voorwerp uitmaken van eerwraak niet voldoende beschermd in Jordanië. Verzoekster wijst op artikel 98 van het strafwetboek dat de mogelijkheid zou inhouden om lagere straffen te geven aan mensen die een vrouw hebben gedood omwille van het oneerbaar gedrag van een vrouw en op het bestaan van een 'Jweideh Correctional en Rehabilitation Center waar deze vrouwen worden gedetineerd en waar sommige vrouwen al meer dan 20 jaar worden vastgehouden. Verzoekster voegt ook over deze elementen enkele stukken toe aan haar verzoekschrift. Verzoekster besluit dat er in Jordanië een algemene praktijk van eerwraak bestaat en verzoekster bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging koestert.

In een tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster houdt een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en benadrukt dat de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig moeten zijn, waarbij zij de draagkrachtvereiste verder toelicht. Ze overloopt de motieven van de bestreden beslissing en voert aan dat de motieven niet voldoen aan deze draagkrachtvereiste aangezien de beslissing niet steunt op relevante feiten vermits het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoekster niet is nagegaan wat een eerwraak is en wat deze te maken heeft met extremistische families. Verzoekster stipt ook aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de algemene situatie in Jordanië met betrekking tot eerwraak. Vervolgens citeert verzoekster de definitie van eerwraak zoals die door de NGO Human Rights Watch, door Wikipedia en door de NGO 'Stop Honour Killings' wordt geformuleerd, waarvan ze telkens kopieën bij haar verzoekschrift voegt. Ze voert aan dat in geen enkele van deze definities het extremistisch karakter van de familie in aanmerking komt voor de reden van de eerwraak. Volgens verzoekster is de eer van de familie het fundamentele element en gaat het niet zozeer om een islamitisch, dan wel om een regionaal fenomeen. Verzoekster stelt echter vast dat de verwerende partij de vrees van verzoekster en haar echtgenoot ongeloofwaardig acht omwille van het betwist extremistisch gedrag van de familie van verzoekster terwijl volgens verzoekster de algemene situatie in Jordanië in ogenschouw dient te worden genomen. Indien er geen of onvoldoende bewijsmateriaal wordt overgelegd, beweert verzoekster dat de erkenning zal afhangen van de verklaringen van de asielzoeker waarbij moet worden overgegaan tot een dubbel onderzoek naar de interne samenhang van de verklaringen enerzijds en de verenigbaarheid met gekende feiten anderzijds. Verzoekster wijst erop dat men zich in casu beperkt heeft tot het nagaan van de extremistische afkomst van de familie van verzoekster en zich niet met het reële probleem van verzoekster, met name eerwraak, bezighield. De verwerende partij laat uitschijnen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas betwist zou zijn, terwijl er geen gegrond onderzoek werd gedaan naar de verenigbaarheid met gekende feiten. Volgens verzoekster is het zeer plausibel dat zij haar land heeft verlaten omdat zij het risico loopt om slachtoffer te worden van een eerwraak door haar familie in Jordanië. Er werd geen rekening gehouden met bepaalde elementen die het asielrelaas van verzoekster zouden versterken, zoals de interne samenhang van haar verklaringen, het gebrek aan tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot en de huwelijksakte die verzoekster heeft verstuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoekster hecht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel belang aan elementen die niet relevant zijn, zoals het feit dat verzoekster studies heeft gedaan, terwijl dit element niet van belang is voor de eerwraak. Het probleem is dat verzoekster zwanger is geraakt zonder dat haar huwelijk werd erkend. Verzoekster wijst er ook op dat men aan haar echtgenoot niet kan verwijten dat hij het nummer van de buurvrouw, U. H. niet van buiten kent. Het is immers niet omdat men vaak naar een nummer belt, dat men het van buiten kent. Zo ook kan verzoekster niet verweten worden dat zij de naam van de bemiddelaar niet kent, omdat zij niet aanwezig was bij de bemiddeling. Het feit dat verzoekster haar moeder nog heeft gebeld alvorens ze op het vliegtuig stapte en deze op de hoogte bracht van het geheime huwelijk en de zwangerschap dient te worden beschouwd als een laatste poging om haar familie te overtuigen en een verzoening te bekomen. Men kan dit volgens verzoekster niet aanzien als een element dat haar geloofwaardigheid aantast. Het probleem bij eerwraak is immers niet of de familie al dan niet op de hoogte is, maar de mogelijke publieke vernedering waaraan de familie zal worden blootgesteld. Verzoekster besluit dat uit wat voorafgaat blijkt dat de verklaringen van verzoekster een interne samenhang vertonen. Daarnaast stelt verzoekster dat de vaststellingen uit de bestreden beslissing zeer onlogisch zijn. Verzoekster voert aan dat, indien men de redenering van de commissaris-generaal volgt, verzoekster ongeloofwaardig zou overkomen omdat haar familie omwille van haar eerste slechte huwelijk had moeten begrijpen dat een extremistische familie niet aan hun criteria zou voldoen en ze het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot moeten aanvaarden. Volgens verzoekster is deze redenering "heel vergetrokken". Volgens verzoekster is de vraag niet hoe haar familie had moeten

reageren, maar hoe deze heeft gereageerd en of deze reactie een gegronde vrees opwekt in hoofde van verzoekster.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster werd de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen omdat de commissaris-generaal had moeten nagaan of de verklaringen van verzoekster stroken met de algemeen gekende feiten. Verzoekster beweert dat haar huwelijk en haar toekomstig kind en de gedachte dat zij allen op ieder ogenblik kunnen worden gedood door haar familie een subjectieve vrees voor vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.2. Gelet op hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). In haar middel bespreekt verzoekster de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zijn waardoor zij niet aannemelijk maakt Jordanië te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de vaststelling dat verzoeksters verklaring dat zij in een extremistische familie is opgegroeid waardoor zij geen sociaal leven had, niet strookt met de vaststelling dat zij mocht studeren aan de universiteit van Al Andalous om een diploma van lerares te behalen. Daarnaast verklaarde verzoekster in 2001 uitgehuwelijkt te zijn aan M.Q., waarbij verzoekster aangeeft niet over dit huwelijk te willen praten en geen enkel stuk kan voorleggen dat dit huwelijk en de echtscheiding die erop volgde aantoon, terwijl haar ongelukkig huwelijk net de reden was waardoor zij met Y. begon te chatten. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat het opmerkelijk is dat verzoekster, die door haar familie zou zijn mishandeld en vernederd omwille van haar relatie met Y., het huwelijksaanzoek van Y. afwees omdat ze niet accepteerden dat zij 'liefdesberichten' had gestuurd en zij wensten dat zij met een praktiserend moslim zou huwen. Volgens de commissaris-generaal wekt het verbazing dat verzoeksters familie niet de kans heeft gegrepen om in te stemmen met het huwelijksaanzoek van Y. om het oneerbaar gedrag recht te zetten en hun relatie te officialiseren. Verzoeksters vergoelijking dat Y. uit een familie kwam die niet extremistisch genoeg was, kan niet overtuigen gezien de familie gelet op verzoeksters eerdere ervaringen moet geweten hebben dat een extremistische familie geen garantie bood op een echtgenoot die voldeed aan hun maatstaven. Ook blijkt dat verzoeksters familie niet de moeite heeft genomen om haar daadwerkelijk uit te huwelijken en dat zijzelf en haar familie elke huwelijkskandidaat afwezen. Meer logisch zou volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn dat verzoeksters familie haar wel degelijk met of tegen haar zin zou hebben uitgehuwelijkt. Bovendien blijken, zo vermeldt de bestreden beslissing, verzoekster noch haar echtgenoot op de hoogte van de naam van de sheikh die hun 'geheime' huwelijk heeft voltrokken en kennen zij evenmin de naam van het vooraanstaande familielid van Y. die een bemiddelingspoging ondernam. Verder blijkt verzoeksters echtgenoot het telefoonnummer van U.H. niet van buiten te kennen wat ook verbazingwekkend is aangezien hij wellicht talloze keren telefonisch contact met haar heeft gehad. Ten slotte verklaarde verzoekster net voor haar vertrek contact te hebben opgenomen met haar moeder om haar mee te delen dat ze ondertussen met Y. gehuwd was en zijn kind droeg. Over de reden van dit telefoongesprek lopen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot uiteen. Daarbij komt dat dit telefoongesprek weinig compatibel is met hun vrees aangezien er mag worden van uitgegaan dat verzoekster er alles aan zou doen om te vermijden dat er informatie over hun situatie, inclusief hun vertrek, zou bekend raken. De documenten die verzoekster heeft voorgelegd, wijzigen deze conclusies van de commissaris-generaal niet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar asielrelaas. De Raad merkt hierbij op dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden ontkracht door het louter herhalen van de asielmotieven (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006). Bovendien gaat verzoekster daarmee voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat haar vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoekster baseert zich op allerhande rapporten die zij in bijlage aan haar verzoekschrift toevoegt om aan te tonen dat er in Jordanië een algemene praktijk van eerwraak bestaat en ze bevestigt in haar beide middelen dat eerwraak, wat een algemeen gekend feit is in Jordanië, haar werkelijke probleem uitmaakt. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een rapport toe van de Immigration and Refugee Board of Canada, 2 documenten van Stop Honour Killings, een document van Bivouac-ID, een rapport van Human Rights Watch, een stuk van het Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes, uittreksels uit Wikipedia en een landenrapport over Jordanië van het Department of State van de Verenigde Staten. In weerwil van verzoeksters beweringen wordt deze algemene situatie in Jordanië door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet miskend of geringschat. Geen enkele van deze stukken vormt echter een bewijs van het feit dat verzoekster zelf in een situatie van eerwraak verzeild is geraakt. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster maakt niet in het minst aannemelijk, mede gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen, zoals hierna zal blijken, dat zij slachtoffer is van de problemen zoals uiteengezet in de door haar aangehaalde rapporten.

2.7 Verzoekster doet de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot haar asielrelaas af als irrelevant. Ze benadrukt dat ze zwanger geraakt is zonder dat haar huwelijk werd erkend en dat dit een probleem van eerwraak vanwege haar familie oplevert. Daargelaten de vraag of verwacht mocht worden dat de echtgenoot van verzoekster het telefoonnummer van U.H. van buiten kende en verzoekster zelf de naam van de bemiddelaar kende en daargelaten de vraag wat de werkelijke reden van het ultieme telefoongesprek van verzoekster met haar moeder was, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkele overtuigende verklaring aflegt nopens haar persoonlijke situatie. Zo beweerde verzoekster dat zij zich thuis in een extremistisch milieu bevond en zelfs niet uit het raam mocht kijken (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 2'), terwijl ze anderzijds verklaarde dat zij aan de Al Andalous-faculteit voor lerares had gestudeerd en een diploma heeft behaald (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 2). Deze verklaringen lijken moeilijk verenigbaar. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters paspoorten (stuk 15,

documenten Grenscontrole) talloze in- en uitreisstempels bevatten die gedateerd zijn tussen 2005 en 2011, wat ook moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het door verzoekster geschetste profiel. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster beweerde in 2005 (ongelukkig) gehuwd te zijn geweest met M.Q. en dat ze de huwelijksakte heeft verscheurd en in april 2008 van hem gescheiden was (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 4). Nadat haar ter terechtzitting werd gewezen op het gezinsherenigingsvisum dat in haar paspoort prijkt (stuk 15, Documenten grenscontrole, visum type D ricongiungimento familiare) geeft verzoekster aan dat zij na haar eerste huwelijk 3 maanden in Italië verbleef in het jaar 2006, waar haar ex-echtgenoot woonde, en dat zij na de echtscheiding terugkeerde naar Jordanië. Ook deze verklaringen kunnen bezwaarlijk met haar profiel in overeenstemming worden gebracht. Bovendien zijn de verschillende versies van het moment waarop ze van haar eerste echtgenoot uit de echt scheidde, niet met elkaar te verzoenen. Daarbij komt dat verzoekster herhaalt hoofdzakelijk te zijn gevlucht omdat zij zwanger was, wat zij ook al eerder had aangegeven (stuk 13, Vragenlijst, p. 23). De Raad stelt echter vast dat verzoeksters familie door verzoekster zelf op de hoogte is gebracht van het feit dat zij zwanger was (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 11'). Indien verzoekster werkelijk vreest om die reden door haar familie vermoord te worden, lijkt het bijzonder onvoorzichtig om deze gevoelige informatie middels een telefoongesprek, dat ze vanop de luchthaven met haar moeder had, prijs te geven (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 11'). De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster geen enkele duidelijkheid schept over haar actuele burgerlijke staat, wat toch een wezenlijk element is bij de beoordeling van verzoeksters asielrelaas. Er zijn immers geen authentieke documenten voorhanden met betrekking tot haar huwelijk(en). Op 7 februari maakte zij aan de verwerende partij weliswaar een faxbericht over dat volgens haar bewering de huwelijksakte van haar huwelijk met Y. bevatte, doch dit betreft slechts een faxbericht waardoor dit slechts beperkte bewijswaarde heeft. Ter terechtzitting legt verzoekster twee gefaxte, in het Arabisch gestelde documenten neer waarvan zij beweert dat het aktes zijn die haar eerste huwelijk en de echtscheiding bevestigen. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het ook hier om faxberichten gaat met uiterst geringe bewijswaarde. Bovendien strookt dit wederom niet met haar eerdere verklaringen dat zij de huwelijksakte van haar eerste huwelijk had verscheurd (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 04/02/2011, p. 4). Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeksters asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient ingevolge de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te worden vastgesteld dat verzoekster zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/2, 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Er werd evenmin aangetoond dat de commissaris-generaal het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke en juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker meegedeelde vervolgingsfeiten en kan ook in zijnen hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizen en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN